

Arrest

nr. 316 530 van 18 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. VANDECASTEELE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 20 april 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 2010412024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)
geboorteplaats:
nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Uit controle van de politionele databanken blijkt dat ten laste van betrokkene een PV werd opgemaakt inzake drugs/verkoop. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

[x] 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/02/2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/02/2024 dat hem betekend werd op 22/02/2024. Betrokkene kreeg op 24/03/2024 een herbevestiging van het bevel om

grondgebied te verlaten van 22/02/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/02/2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980: is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 6 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/02/2024 dat hem betekend werd op 22/02/2024. Betrokkene kreeg op 24/03/2024 een herbevestiging van het bevel om grondgebied te verlaten van 22/02/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/02/2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij in België verblijft omdat hij houdt van België. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/02/2024 dat hem betekend werd op 22/02/2024. Betrokkene kreeg op 24/03/2024 een herbevestiging van het bevel om grondgebied te verlaten van 22/02/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/02/2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), Administratief Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

“1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

“dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt”

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]” RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELEÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot het mogelijke familieleven van verzoeker.

4.

Aangezien verzoeker ongeletterd is, kunnen alle eventuele kennisgevingen van zijn rechten serieus in twijfel worden getrokken. De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.

“5.

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3.”

In de aanhef van het middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, zonder deze verder uit te werken in zijn betoog. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op een motivering in rechte en in feite. Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde voor artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gekozen als rechtsgrond. Verder stoelt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat hij het voorwerp maakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite respectievelijk op dat er een risico op onderduiken bestaat en dat

verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt de iure en de facto gemotiveerd. Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn, en betreft dit op het motief "*dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt*". Echter, de Raad kan geen dergelijk motief in de bestreden beslissing ontwaren. De beslissing houdt overigens ook geen beëindiging in van een verblijfsrecht.

Met betrekking tot de bestreden beslissing heeft de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren. Elk van deze motieven kunnen in principe afzonderlijk het bevel om het grondgebied schragen. Verder maakt de gemachtigde ook toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Opnieuw kunnen in principe elk van deze motieven (enerzijds risico op onderduiken en anderzijds bedreiging voor de openbare orde) afzonderlijk de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan schragen.

De gemachtigde wijst erop dat verzoeker ten tijde van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument, dat uit de controle van de politionele databanken blijkt dat ten laste van verzoeker een PV inzake drugs/verkoop werd opgemaakt en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem op 22 februari 2024 werd betekend. De gemachtigde stelt het volgende: "*Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. [...] Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. [...] Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/02/2024 dat hem betekend werd op 22/02/2024. Betrokkene kreeg op 24/03/2024 een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/02/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. [...] Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/02/2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*"

Verzoeker gaat in het geheel niet in op deze motieven. Hij betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument, dat een PV werd opgemaakt inzake drugs verkopen en hierdoor kan afgeleid worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, noch dat hij onder inreisverbod staat dat hem werd ter kennis gebracht op 22 februari 2024. Wat betreft de termijn betwist verzoeker niet dat hij niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren, dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente, noch dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd zou zijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, stelt verzoeker dat hij "*niet op rechtmatige wijze*" werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen omwille van "*zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie)*" en dat hij over "*beperkte communicatiemiddelen [beschikt] onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt*". De Raad wijst erop dat het hoorrecht als recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de

gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder in de nota met opmerkingen worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op te leggen, had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij niet op rechtmatige wijze werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen en *“zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast”*. Verzoeker wijst er verder op dat hij over *“beperkte communicatiemiddelen [beschikt] onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt”*. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verhoor dat plaats heeft gevonden op 20 april 2024 en dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met hetgeen verzoeker heeft verklaard tijdens dit verhoor. Verder wordt in de bestreden beslissing ook melding gemaakt van verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd tijdens zijn verhoor. Waar verzoeker wijst op zijn problematische geestelijke toestand als gevolg van de detentie wijst de Raad erop dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van zijn mentale toestand, noch die toestand op enige wijze verder toelicht. Verzoeker verklaart ook niet waarom hij beschikt over beperkte communicatiemiddelen. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarop verzoeker doelt. Tot slot licht verzoeker ook in het geheel niet toe wat hij nog in een (eventueel bijkomend) gehoor had willen verklaren of voorleggen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat de gemachtigde *“weigerde [...] een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot het mogelijke familieleven van verzoeker”* merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker hiermee een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, hij in eerste instantie nakijkt of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven heeft weerhouden. Hij stelt dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Verzoeker stelt thans louter dat de gemachtigde geen grondige analyse heeft uitgevoerd naar zijn *“mogelijk”* familieleven. Het komt verzoeker evenwel toe om in het verzoekschrift met concrete elementen zijn familieleven toe te lichten en ook uit te werken waarom in casu de toepassing van de wettelijke mogelijkheden die artikel 7 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde biedt, disproportioneel zou zijn.

Uit al het voorgaande kan de Raad aldus niet volgen dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of dat hij onzorgvuldig tewerk is gegaan bij zijn onderzoek van de elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“

5

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3.”

De Raad wijst erop dat in geval van artikel 3 van het EVRM het aan verzoeker toekomt om te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In het verzoekschrift stelt verzoeker enkel dat *“door zijn geestelijke en psychologische toestand de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd [is] met artikel 3”*. Verder dan deze stelling komt verzoeker niet. De Raad moet vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling wanneer hij terug zal moeten gaan naar Marokko. Verzoeker geeft niet de minste toelichting bij zijn geestelijke en psychologische toestand, noch staft hij zijn beweringen met enig medisch attest, noch brengt hij enig ander begin van bewijs aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. In de bestreden beslissing valt het volgende te lezen met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”* Verzoeker gaat niet in op deze motieven en toont verder met zijn uiteenzetting aldus niet aan dat de gemachtigde de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteert of dat de gedane vaststellingen incorrect zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES